

[Statsministeren]

nogen af de to dagsordener vedtages, ja, så må jeg jo udskrive valg. Jeg vil derfor ikke skjule; at de to dagsordener er meget, meget stærkt i modstrid med regeringens planer.

Formanden:

Vi går til anden runde. Jeg vil godt bede ordførerne markere, hvis de ønsker ordet i anden runde.

Svend Auken (S):

Indenrigsministeren er jo ikke et menneske, som holder af at blande sig i en debat, det ved jo enhver dansker, men alligevel vil jeg gerne for femte gang gentage det spørgsmål, som er stillet: hvad agter regeringen at foretage sig i relation til de nu i kommunerne og amtskommunerne vedtagne budgetter? Det må da være muligt at give folketinget besked. Ønsker man at gribe ind, eller ønsker man ikke at gribe ind? Jeg ved godt, at indenrigsministeren er til stede i salen, og jeg ved også, at indenrigsministeren har hørt, at der nu er blevet spurgt for femte gang. Jeg går ud fra, at folketinget kan få et svar. Det er jo noget, der optager mennesker meget.

Så vil jeg vende mig til statsministerens tale her i dag. Formen, synes jeg, var som sædvanlig brilliant, ligesom statsministerens åbningstale i formen var brilliant. Men jeg synes, at de svar, statsministeren gav her i dag, var knap så brillante. Vores indvending mod åbningstalen var, at den ikke forholdt sig til de store problemer, det danske samfund er konfronteret med, eller forholdt sig til de store internationale problemer. Den gav ikke konkret besked om, hvad regeringen agtede at foretage sig, hvilke initiativer man havde. Derfor kunne man måske have ønsket sig, at statsministeren her i sin svarrunde så i det mindste ville forholde sig til nogle af problemerne. Men der er efterhånden en standardmodel for statsministersvar, som folketinget har lært at kende, og den går ud på, at uanset hvilket problem der er til debat, uanset hvilke vanskeligheder man møder, så går man tilbage til 1982, som bekendt dengang der her i verden kun fandtes socialdemokrater, da der her i folketinget kun var socialdemokrater, da der på de vigtige beslutningscentre i udlandet kun var socialdemokrater. Og så udmaler man med valgte tal, hvor rædselsfuldt det var dengang, og

hvor godt det med lige så udvalgte tal er gået lige siden.

Det kan jo være en meget interessant øvelse, og jeg skal da gerne om et øjeblik bidrage lidt til en mere alsidig belysning af tingene, end statsministeren er kommet med her i dag. Men hvor frugtbart er det, hver gang man spørger statsministeren om et eller andet fremtidsproblem eller et problem i tiden, så at få en historisk gennemgang med udvalgte, af statsministeren omhyggeligt udvalgte, tal i stedet for et svar?

Statsministeren undlod ved denne lejlighed som ved alle tidligere lejligheder i sin beskrivelse af situationen i 1982 at omtale, på hvilken baggrund dansk økonomi befandt sig i 1982. Jeg siger ikke dette som nogen form for korrektion i forhold til statsministeren, kun for at bidrage til folks forståelse. I 1979 var OECD-arbejdsløsheden 19 millioner, i 1982 var den 35 millioner. Siden 1982 er arbejdsløsheden faldet fra de 35 millioner til 31 millioner. Dengang var der negativ international vækst, nu har vi tydeligvis en positiv vækst. I 1982 var Danmark bedre rustet end andre lande i den forstand, at man i de forudgående 3 år – det gælder ikke kun socialdemokratiet, også andre partier, f.eks. det radikale venstre – havde været med til at forbedre dansk erhvervslivs konkurrenceevne med 16–18 pct., hvilket gjorde, at vi var bedre i stand til at klare at få noget ud af opsvinget end andre lande. Det var det, jeg mente med, at Danmark havde fået sin chance. Når jeg så derefter lidt mismodigt tilføjer: men vi brugte den ikke fornuftigt, hænger det sammen med, at det med hensyn til to af vore afgørende problemer ikke er blevet bedre, måske endda for betalingsbalancens vedkommende betydelig værre end i 1982. Vi har stadig væk den samme arbejdsløshed, som vi havde i 1982. For så vidt angår udlandsgælden, som mig bekendt – det var vist et enkelt tal, der ikke indgik i statsministerens opregning – i sommeren 1982 udgjorde ca. 140 mia kr., vil den med de forudsigelser, der i dag er, ved udgangen af indeværende år udgøre 240 mia kr. Det er jo også en rekord, som statsministeren ikke omtalte.

Det er renternes skyld, siger statsministeren, det er renternes skyld alt sammen. Jeg vil godt nævne en enkelt serie tal, som er interessante, nemlig tallene fra handelsbalancen over den merimportudvikling, der har